

„אלמוני“ : תעמולה

היום לא אאמינה עוד במאום —
למראה־עיני לא אאמין
למשמע־אזני לא אאמין.
אחוש — אר־אז, אולי, גם אאמין.
אם אך יומש — הפל בלי מירמה.

זוכר אני הגרמנים הנכאים,
השבויים העגומים של שנת ארבעים־וחמש,
עומדים — ידיהם לצדדים — בחקירה.
אני שואל — והם עונים :

— מאמין אתה להיטלר ? — לא, לא אאמין.
— מאמין אתה לגרינג ? — לא, לא אאמין.
— מאמין אתה לגבלס ? — הו, תעמולה !
— ולי, התאמין ? — רגע שתיקה.
— מר קומיסר, אינני מאמין.
הכל תעמולה. כל העולם הוא אך תעמולה.

מלת־ארבע־תיבות — תעמולה —
באזני תנסר עד היום :
„הכל תעמולה. כל העולם הוא אך תעמולה“.

אילו שבתני להיות ילד,
חוזר־לומד בעממי,
ולו אמרו לי אז :
הוֹלְגָה נופלת לים הפספי !
מובן שהייתי מאמין. אך תחילה
מוצא הייתי אותה וולגה,
הולך אחר שטפה עד־ים,
טובל במימיה נגרשים,
רק אחר־כך, אולי, הייתי מאמין.

סוסים אוכלים שבולת-שועל ושחת!
 כזב! בחורף שנת שלושים-ושלש
 חייתי באוקראינה המצומקת.
 בראשונה אכלו הסוסים קש,
 אחר — גבעולי-קש דקים מן הגגות.
 אחר הוליכום אל ח'רקוב, למגרש.
 אני עצמי במו-עיני ראיתי
 סוסים זעופים, רצינים, כמעט
 חשובים, אמוצים ואפרפרים וחומים-כהים,
 מתהלכים במגרש דומם, מתון-מתון.
 הלכו, אחר עמדו מלכת,
 ואחר-כך נפלו ועת רבה שכבו.
 לא באחת הם מתו, הסוסים.

סוסים אוכלים שבולת-שועל ושחת!
 לא. אין זה נכון. כזב. תעמולה.
 הכל תעמולה. כל העולם הוא אך תעמולה.

(מרוסית: י. ע.)

